

Klagertje versus griezeltje: Racine op z'n Delpents

Theater Britannicus

► Thibaut Delpent durft kwesties aan te snijden.

► Veelbelovende start voor platform jonge regisseurs.

HAARLEM Bovenmaatse stoelen hebben ze aan het hof van keizer Nero. Enorme zetels die in verkeerde verhouding staan tot de mensen die erin plaats moeten nemen. De enige die kan gaan zitten zonder enigszins lachwekkend te worden, is Agrippina, de geslepen moeder van Nero en een van de belangrijkste personages uit *Britannicus* van Jean Racine uit 1669.

Het stuk is genoemd naar de onfortuinlijke stiefbroer van Nero, maar feitelijk gaat het hier over de geboorte van een monster: de Romeinse keizer zelf. Daar heeft zijn moeder uiteraard een aandeel in, maar de akelige Agrippina is niet als enige schuldig aan het baren van een tiran. Ook tijdgeest en omgeving spelen een rol.

Dat gegeven, plus de vraag: hoe om te gaan met macht? - die kwesties snijdt de jonge regisseur Thibaut Delpent (1978) aan in zijn encenering van Racines stuk.

Delpents *Britannicus* is de eerste van een reeks voorstellingen die wordt gemaakt onder de vleugels van Toneelgroep Amsterdam (TA-2) en Toneelschuur Producties. Het initiatief geeft aankomend regietalent een platform, met de mogelijkheid zich toe te leggen op grotezaalproducties. De eersteling vormt een veelbelovend begin. Delpent laat zien dat hij stevige keuzes niet schuwt.

'Macht is onmacht' is een motto dat de regisseur bij deze encenering in het achterhoofd hield, een motto dat al mooi wordt verbeeld

door die grote stoelen. Agrippina (een sterke rol van Marieke Heebink) past daar als politiek dier in eerste aanleg prima in. Later lijkt ook zij te tener voor de troon, als haar gedecideerde manier van doen langzaam maar zeker verandert in angstig gedrag.

Zij heeft Nero via duistere machinaties aan de macht gebracht, waardoor Britannicus, de feitelijk rechthebbende, het keizerschap aan zijn neus voorbij zag gaan. Goede gronden voor wantrouwen, wangedrag en machtsmisbruik. De stiefbroers zijn eigenlijk van meet af aan niet veel meer dan kleine jongens (ze komen nauwelijks boven de armleuningen van hun zetels uit). Britannicus (Alwin Pulinckx) blijkt vooral een klager; Nero (Eelco Smits) een griezelig keltje dat steeds waanzinniger wordt. De spanning tussen die twee wordt goed opgebouwd en de uitwerking van de broedermoord maakt indruk.

Minder geslaagd is de keuze voor het decor. Het verwijst - via dozen met opschriften in stellingkasten - naar recente crises in conflictgebieden als Joegoslavië, Rwanda, Darfur. Op die manier de tijdloosheid van de machtsmaterie te willen onderstrepen is vergezocht. En hoewel er over het algemeen redelijk overtuigend wordt gespeeld, zou een wat ingetogener wijze van acteren de geloofwaardigheid van de jongere personages zeker ten goede komen.

Karin Veraart

Britannicus, van Jean Racine, door TA-2/Toneelschuur Producties. Regie en muziek: Thibaut Delpent. Toneelschuur Haarlem, 18 november. www.toneelgroepamsterdam.nl